

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **Mgr.M. K.**, bytem, zastoupen JUDr.Danielem Teleckým Ph.D., advokátem se sídlem Klostermannova 138, Chomutov proti žalovanému: **Ministerstvo obrany České republiky** se sídlem náměstí Svobody 471/27, Praha 6 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.2.2011 čj: 421/3-963V-2/2001-7542

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva obrany, sekce personální, odboru platové politiky a sociálního zabezpečení ze dne 14.2.2011 čj: 421/3-963V-2/2001-7542 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení .

- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,-Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr.Daniela Teleckého, Ph.D., advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva obrany, sekce personální, odboru platové politiky a sociálního zabezpečení ze dne 14.2.2011 čj: 421/3-963V-2/2001-7542, kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 16.12.2010 sp.zn. 202516/VP-6/23 ve věci výsluhového příspěvku žalobce. Žalobce v podané žalobě uvedl, že Vojenský úřad sociálního zabezpečení vydal dne 16.12.2010 pod sp.zn. 202516/VP-6/23 rozhodnutí, kterým byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek ve výši xxxxx,-Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ve formě námitek, tyto námitky byly zamítnuty a napadené rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo potvrzeno. Namítl, že v rámci rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku nebyla žalobci do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtena doba pracovního poměru u Hasičského záchranného sboru okresu Žďár nad Sázavou, jednalo se o dobu od 1.2.1996 do 31.5.1996, kdy žalobce podle pracovní smlouvy z 1.2.1996 byl prokazatelně zařazen do přímého výkonu služby a měl i hodnot. Poukázal na ustanovení § 224 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále „služební zákon“), na který odkazuje ustanovení § 143 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) s tím, že ze zmíněného ustanovení § 224 odst. 3 služebního zákona vyplývá, že do doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Zvláštním zákonem je v poznámce pod čarou mimo jiné uveden i zákon č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru, který v ustanovení § 21 odst. 3. stanovil, že příslušníkům se do rozhodné doby započítávají i doby, které byly započítávané podle dosavadních předpisů pro pracovní poměr příslušníka Hasičského záchranného sboru. Žalobce má za to, že při stanovení rozhodné doby mělo být vycházeno z uvedených právních ustanovení, pokud se tak nestalo, jde oproti zákonný

postup, který žalobce poškozuje na jeho právech. Navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podle § 143 odst. 1 zákona o vojácích z povolání je dobou trvání služebního poměru rozhodnou pro nárok na výsluhový příspěvek doba trvání činné služby vojáka a doba trvání služebního poměru v bezpečnostních sborech podle zvláštního právního předpisu. Tímto právním předpisem je služební zákon. Z personálních dokladů žalobce vyplývá, že v době od 1.2.1996 do 31.5.1996 v pracovním poměru u Hasičského záchranného sboru, který byl zřízen k 1.1.1995 na základě zákona č. 203/1994 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů. Z ustanovení § 48 odst. 1 § 59 zákona č. 133/1985 Sb. ve znění účinném do 31.12.2000 měl pracovněprávní vztah příslušníků Hasičského záchranného sboru charakter pracovního poměru, vztahoval se na něj zákoník práce. Charakter služebního poměru nabyl pracovněprávní vztah příslušníků Hasičského záchranného sboru až dne 1.1.2011, kdy nabyl účinnosti zákon č. 238/2000 Sb. Z § 21 odst. 1 tohoto zákona pak vyplývá, že za příslušníky ve služebním poměru byli považováni pouze ti, kteří ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy k 1.1.2001, byli v pracovním poměru podle dosavadních předpisů. Jak vyplývá z ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 238/2000 Sb. příslušníkem se rozuměl pouze příslušník Hasičského záchranného sboru ve služebním poměru. Ustanovení § 21 odst. 3 zákona se tedy vztahuje pouze na osoby, které se staly příslušníky ve služebním poměru podle § 21 odst. 1 tohoto zákona. Žalobce se příslušníkem Hasičského záchranného sboru ve smyslu zákona č. 238/2000 Sb. nestal, protože ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona byl ve služebním poměru vojáka z povolání, jeho pracovněprávní vztah tak nebyl kvalifikovaným poměrem, který by bylo možno považovat za služební poměr. Podpůrně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.6.2008 čj: 3 Ads 28/2008-47. Z uvedených důvodů nebyl pracovněprávní poměr žalobce, který nenabyl charakteru služebního poměru, započten do doby služebního poměru příslušníka bezpečnostních sborů podle § 224 zákona o služebním poměru. Navrhl zamítnout podanou žalobu.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že rozhodnutím Ministerstva obrany, Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 16.12.2010 sp.zn. 202516/VP-6/23 byl

žalobci přiznán výsluhový příspěvek ve výši xxxxx,-Kč. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že žalobci byla započítána doba služby v rozsahu 19 roků 9 měsíců a 5 dnů, tedy 19 ukončených roků činné služby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, ve kterých argumentoval shodně, jako v posléze podané žalobě, když namítal, že mu dle jeho názoru nesprávně nebyla započtena doba pracovního poměru u Hasičského záchranného sboru okresu Žďár nad Sázavou, která se dle jeho názoru měla do rozhodné doby započíst jako pracovní poměr, který je podle zvláštních předpisů posuzován jako doba služebního poměru. Podané námitky byly zamítnuty a námitkami napadené rozhodnutí bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14.4.2011 čj: 421/3-963V-2/2001-7542. V odůvodnění žalovaný uvedl, že pracovní poměr žalobce u Hasičského záchranného sboru v období od 1.2.1996 do 31.5.1996 nelze započíst proto, že žalobce nebyl ke dni účinnosti zákona č. 238/2000 Sb. o Hasičském záchranném sboru České republiky v pracovním poměru, z tohoto důvodu se jeho pracovní poměr podle § 21 odst. 1 nezměnil v poměr služební. Ustanovení § 21 zákona č. 238/2000 Sb. se proto na žalobce nevztahovalo, jeho pracovní poměr nezískal charakter služebního poměru, nemůže být započten do rozhodné doby pro nárok výsluhového příspěvku.

Ve spise je založena pracovní smlouva, kterou žalobce uzavřel s Hasičským záchranným sborem dne 1.2.1996, jako sjednaný druh práce je provádění hasebních prací, záchrana osob a věcí při požárech a mimořádných událostech, provádění soustavné fyzické a odborné přípravy, práce na požární stanici typu ošetřování techniky, úklid apod. Opatřením ředitele Hasičského záchranného sboru okresu Žďár nad Sázavou ve věcech personálních ze dne 11.3.1996 č. 2/1996, čj: 227/1996-V. byl žalobce ke dni 1.2.1996. jmenován do hodnosti rotmistr jako hasič HZS okresu Žďár nad Sázavou.

Žalobce v žalobě namítal, že mu měla být uznána do doby rozhodné pro výsluhové nároky i doba pracovního poměru u Hasičského záchranného sboru, a to zejména s přihlédnutím k ustanovení § 224 odst. 3 služebního zákona. Soud tuto námitku shledal důvodnou.

V daném případě je nesporné, že žalobce byl v období od 1.2.1996 do 31.5.1996 hasičem u Hasičského záchranného sboru okresu Žďár nad Sázavou, tuto činnost vykonával na základě pracovní smlouvy ze dne 1.2.1996. Nesporná je tedy i skutečnost, že žalobce vykonával uvedenou činnost hasiče v rámci pracovněprávního poměru, a to podle v té době platného zákona č. 133/1985 Sb. o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 133/1985 Sb.“).

Rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku žalobci bylo vydáno v souvislosti s tím, že dnem 30.11.2010 žalobce ukončil služební poměr vojáka uplynutím stanovené doby. O výsluhových náležitostech tedy bylo rozhodováno podle zákona o vojácích z povolání.

Podle § 143 odst. 1 tohoto zákona, není-li stanoveno jinak, je dobou trvání služebního poměru rozhodnou pro nárok na výsluhový příspěvek a jejich výši doba trvání činné služby vojáka, vyjma doby trvání základní a náhradní vojenské služby, a doba trvání služebního poměru v bezpečnostních sborech podle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem je služební zákon, který ustanovení § 224 stanoví, že příslušníkům se ke dni účinnosti tohoto zákona provede zápočet doby pro účely výsluhových nároků, přičemž do doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních právních předpisů (§ 224 odst. 2 služebního zákona), do doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru (§ 224 odst. 3 služebního zákona) s výjimkou doby, která je uvedena pod písm. a) až písm. d) tohoto právního ustanovení.

Z uvedených právních ustanovení vyplývá, že do rozhodné doby pro nárok na výsluhový příspěvek se s přihlédnutím ke znění ustanovení § 143 zákona o vojácích z povolání započítává nejen doba trvání činné služby vojáka, ale také doba trvání služebního poměru v bezpečnostních sborech podle služebního zákona, resp. také doba pracovního poměru, který se podle zvláštních právních předpisů posuzuje jako doba služebního poměru.

Bylo třeba posoudit, zda pracovní poměr, v jehož rámci žalobce vykonával hasiče Hasičského záchranného sboru lze posoudit jako služební poměr, tak jak je upraveno v § 224 odst. 3 služebního zákona.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce pracoval u Hasičského záchranného sboru na základě pracovní smlouvy, současně je zřejmé, že po vzniku pracovního poměru byl jmenován do hodnosti rotmistra. Lze tedy dovodit, že žalobce v důsledku uvedených skutečností byl v postavení příslušníka Hasičského záchranného sboru. Šlo přitom o pracovní poměr podle části třetí zákona č. 133/1985 Sb. a na žalobce jako na příslušníka hasičského sboru se vztahovaly odchylky od zákoníku práce, jež byly v uvedené části tohoto zákona upraveny. To znamená, že pracovněprávní vztah žalobce jako příslušníka Hasičského záchranného sboru byl upraven jednak zákoníkem práce, jednak se na jeho postavení vztahovaly odchylky, které byly uvedeny v ustanovení § 43-57a zákona č. 133/1985 Sb.

Ze znění zákona č. 133/1985 Sb. je nepochybné, že hovoří o příslušníkovi Hasičského záchranného sboru, a to v případech, kdy se obsah uzavřeného pracovněprávního vztahu řídí částí třetí tohoto zákona, kde jsou stanoveny výrazné odchylky od obecné úpravy, jež je provedená zákoníkem práce. Např. je vhodné poukázat na povinnost složit slib podle § 48 zákona povinnosti příslušníků upravené v § 53 zákona, jmenování do hodností, jejich odnětí či nošení stejnokroje. Skutečnost, že zákon č. 133/1985 Sb. rozlišoval příslušníky Hasičského záchranného sboru na jedné straně a na straně druhé zaměstnance, kteří vykonávali administrativní či pomocné činnosti, je zřejmá z ustanovení § 58 odst. 1 tohoto zákona. Na zaměstnance se nevztahovaly odchylky od zákoníku práce, tito zaměstnanci nebyli oprávněni nosit stejnokroj a neměli hodnosti, neměli postavení příslušníka Hasičského záchranného sboru.

Jestliže ustanovení § 224 odst. 3 služebního zákona vyplývá, že doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních předpisů posuzují jako doby služebního poměru, je nutno, a to nejen proto, že uvedené ustanovení obsahuje odkaz na § 21 odst. 3 zákona č. 238/2000 Sb., učinit závěr, že pro posouzení otázky, zda určitý pracovní poměr, který byl vykonáván podle zvláštních právních předpisů, má charakter odlišný od běžných pracovněprávních vztahů. Služební poměr je zvláštním a kvalifikovaným pracovním poměrem, který se vztahuje k zaměstnancům státu, kteří plní povinnosti za podmínek, jež jsou poněkud odlišné od běžných pracovněprávních vztahů (např. nošení stejnokrojů, vztah nadřízenosti a podřízenosti apod.).

Pojem „příslušník Hasičského záchranného sboru“ tedy nelze vázat na existenci či vznik služebního poměru ve smyslu zákona č. 238/2000 Sb., když i z předcházející právní úpravy z roku 1985 je nepochybné, že se v určitých případech hovoří o příslušnících Hasičského záchranného sboru. Nejde tedy o terminologii, která by byla zavedena zákonem č. 238/2000 Sb., nelze dovodit, že by se tento termín vztahoval jen na ty osoby, u kterých došlo ke změně jejich postavení v důsledku účinnosti zákona č. 238/2000 Sb., tedy na osoby, které ke dni účinnosti uvedeného zákona byly v pracovním poměru.

I za platnosti zákona č. 133/1985 Sb. příslušníci Hasičského záchranného sboru měli odlišné postavení od běžných zaměstnanců, kteří vykonávali administrativní či pomocné činnosti. Uvedený zákon byl zrušen zákonem č. 238/2000 Sb., z ustanovení § 21 tohoto zákona je pak zřejmé, že bylo výslovně deklarováno, že příslušníci Hasičského záchranného sboru se považují za příslušníky ve služebním poměru. Je pravdou, že z ustanovení § 21 odst. 1 a odst. 2 vyplývají určité podmínky, které žalobce nesplňoval (existence pracovního poměru ke dni účinnosti zákona, opakované složení služební přísahy) proto, protože již v pracovním poměru ke dni účinnosti tohoto zákona nebyl. Pro posouzení otázky, zda dobu

pracovněprávního vztahu žalobce u Hasičského záchranného sboru lze považovat za dobu započitatelnou do doby rozhodné pro výsluhový příspěvek, je však rozhodné znění ustanovení § 21 odst. 3 zákona č. 238/2000 Sb. Podle tohoto právního ustanovení se příslušníkům (příslušníkům Hasičského záchranného sboru) do doby trvání služebního poměru započítávají doby, které byly započítávány podle dosavadních předpisů pro pracovní poměr příslušníka Hasičského záchranného sboru. Je zřejmé, že ustanovení § 21 odst. 3 hovoří obecně o příslušnících Hasičského záchranného sboru, z tohoto ustanovení nevyplývá, že by za příslušníky Hasičského záchranného sboru bylo nutno považovat pouze ty pracovníky, kteří ke dni účinnosti zákona č. 238/2000 Sb. funkci příslušníka fakticky vykonávali a ve vztahu k nimž bylo výslovně deklarováno, že jejich pracovní poměr se posuzuje jako služební poměr. Právní závěr žalovaného o tom, že žalobce v důsledku toho, že nebyl v pracovním poměru k Hasičskému záchrannému sboru ke dni účinnosti zákona č. 238/2000 Sb., nezískal postavení osoby, na kterou je nutno hledět jako na osobu mající služební poměr, z ustanovení § 21 odst. 3 zákona č. 238/2000 Sb. nevyplývá. Takovýto závěr nevyplývá ani z ustanovení § 224 odst. 3 služebního zákona, podle něhož se do rozhodné doby pro výsluhové nároky započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Z ustanovení § 224 odst. 3 služebního zákona vyplývá, že se započtou doby pracovního poměru, které jsou podle zvláštních zákonů posuzovány jako doby služebního poměru. Z uvedeného ustanovení nevyplývá, že k zápočtu pracovního poměru může dojít pouze tehdy, jestliže je ve vztahu ke konkrétnímu příslušníkovi změna pracovního poměru na služební poměr fakticky deklarována v důsledku účinnosti zákona č. 238/2000 Sb. Naopak ze znění ustanovení § 224 odst. 3 služebního zákona vyplývá, že do rozhodné doby se započtou doby pracovního poměru, které se „posuzují“ jako doby služebního poměru. Je nesporné, že pracovní poměr příslušníka Hasičského záchranného sboru se podle zvláštního zákona (zákon č. 238/2000 Sb.) za služební poměr považuje. Pokud by soud přistoupil na stanovisko, že lze započítat pouze pracovní poměr těch příslušníků, kteří vykonávali tuto činnost ke dni účinnosti zákona č. 238/2000 Sb., musela by tato skutečnost vyplývat výslovně z některého z ustanovení buď služebního zákona či zákona č. 238/2000 Sb. Tak tomu však není.

Z výše uvedeného učinil soud závěr, že v případě, že žalobce vykonával činnost příslušníka Hasičského záchranného sboru, a jím předložené doklady tomu nasvědčují, bylo třeba započíst do doby trvání služebního poměru pro nárok na výsluhový příspěvek i dobu, po které byl v pracovním poměru jako příslušník Hasičského záchranného sboru.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, pro žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení žalovaný správní orgán znovu rozhodne o námitkách,

které žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí, a to při respektování právního názoru, který soud vyslovil v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pro úplnost soud uvádí, že argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.6.2008 č.j. 3 Ads 28/2008-47 nepovažuje za správnou, neboť předmětem posouzení ve věci, řešené Nejvyšším správním soudem, byla otázka, zda v případě výkonu administrativních prací se pracovní poměr měnil v poměr služební. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pro to, aby k této změně došlo, muselo by být zjištěno, že žalobce vykonával činnost, která se řídila částí třetí zákona č. 133/1985 Sb., tedy činnost příslušníka Hasičského záchranného sboru. Uzavřel, že nebylo-li tomu tak, ke změně pracovního poměru na služební nedošlo. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že pro posouzení otázky změny pracovního poměru na služební je to, jakou faktickou činnost pracovník koná. A contrario bylo vyjádřeno, že vykonával-li pracovník činnost příslušníka Hasičského záchranného sboru, jeho pracovní poměr je považován za poměr služební. Z uvedeného rozsudku nevyplývá, že tato změna je vázána na existenci pracovního poměru ke dni účinnosti zákona 238/2000 Sb.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení bylo přiznáno. Pokud jde o výši náhrady nákladů řízení soud přihlédl ke znění zmíněného ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že přiznat lze náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených. Žalobce po podání žaloby založil do spisu plnou moc pro svého právního zástupce, advokáta. Z obsahu spisového materiálu však vyplývá, že uvedený právní zástupce žalobce neučinil ve věci samé žádný úkon, za takový úkon totiž nelze považovat dotaz na stav řízení. Soud má proto za to, že samotné založení plné moci nelze považovat za úkon, za který by příslušela náhrada nákladů řízení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Je totiž zřejmé, že žalobce podal žalobu bez právního zastoupení, jak již bylo zmíněno, zástupce žalobce neučinil ve věci žádný úkon. Odměnu za zastoupení za této situace by nebylo možno považovat za náklady důvodně vynaložené. Z tohoto důvodu bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení jen ve výši zaplaceného soudního poplatku, tj. právo na náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30.června 2014

JUDr.Hana Veberová

Předsedkyně senátu